

en saadan Værdi, som den bliver, naar man kan sætte en vis bestemt Afstand. Som Følge deraf henstiller jeg, om man ikke kan lade disse 200 Favne gaa ud; der er ingen Fare derved, thi Fiskerne kunne jo i Vedtægterne bestemme, hvor stor Afstand de ville have mellem deres Bundgarn. 200 og 250 Favne er jo ganske vist det almindelige, men det kunde jo godt lade sig gøre at lade dem hjælpe sig med Vedtægter, og saa kunde man passende lade det gaa ud af Loven. Jeg tror, som sagt, at det vilde være ganske hensigtsmæssigt. Man hjælper derved til, at den Bestemmelse i § 4 ikke bliver saa farlig at gaa ind paa, som den mulig ellers kunde være. Hvis den Betragtning, som jeg før gjorde gældende, er rigtig, at man foreløbig ikke faar nogen Konvention med Sverige og maaske heller ikke med andre Lande, saa mener jeg, at den første Del af § 14, som altsaa omhandler visse Maalbestemmelser for Kattegat og Øresund, for saa vidt ere overflødige, idet disse Bestemmelser ganske bestemt ere komne ind i Saltvandsfiskeriloven af Hensyn til Loven om Konvention med Sverige. Naar denne som sagt ikke faas, ser jeg ikke rettere, end at saa bliver den første Del af § 14 overflødig. Det sidste Punkt om, at Undermaalsfisk ikke maa ilandbringes, tiltræder jeg ganske. Jeg anser det for ret hensigtsmæssigt, at man ikke har Ret til at ilandbringe Undermaalsfisk. Dog maa det være saa, at naar Fiskerne ere ude paa oprørt Sø, maa de have Lov til at sejle ind i Havn for at kunne sortere deres Fisk.

Dernæst komme vi til et helt Afsnit af Loven, som angaar Limfjordsbestemmelserne. Dette Afsnit skal jeg ikke opholde mig ved. Jeg mener ikke at have noget særligt Kendskab hertil, og her er Repræsentanter nok til Stede fra Limfjordsegnene, saa at jeg skal forbigaa dette Afsnit, der staar her i Saltvandsfiskeriloven som en Lov i Loven. Der er dog et enkelt Punkt, som jeg mener angaar os alle, og det vil jeg lige kortelig berøre. Det er § 42. Der siges deri: „Til Indplantning i Limfjordens indre Vande af Rødspætteyngel fra Vesterhavet, Tyborøn Kanal eller dennes Nærhed i Fjorden kan der af Landbrugsministeren anvendes af Statskassen indtil 20,000 Kr. aarlig, foreløbig i 5 Aar“. Jeg er noget betænkelig ved at gaa med til denne store Bevilling af 20,000 Kr. aarlig i 5 Aar til Indplantning af Rødspætter i Tyborøn Kanal. Det er muligt, at det kan betale sig, og at det kan være

hensigtsmæssigt at gøre det. Jeg finder dog, at dette er et meget stort Beløb til et saadant Forsøg og henstiller derfor, om man ikke kunde begynde med et noget mindre Beløb; hvis det saa viste sig, at det var noget, som i særlig Grad fortjente at støttes, og noget, som vilde være heldigt for Landet i det hele, ja, saa gaar jeg med til, at man forhøjer Beløbet. Men kunde man ikke ligefrem tage det ud af Fiskeriloven og sætte det ind paa Finansloven som en aarlig Bevilling og saa forandre det, efterhaanden som Forholdene gjorde det nødvendigt? Thi skulde det vise sig, at vi ofre 20,000 Kr. for at indplante Rødspætter i Tyborøn Kanal, og vi saa ikke skulde faa mere end maaske 5,000 Kr. ud af det om Aaret, saa vilde det jo dog være en temmelig tarvelig Forretning. Det vilde være noget, som jeg mener, at hverken dette Ting eller den højtærede Regering vilde have nogen Fornøjelse eller Interesse af at faa indført i en Lov. Forslaget stammer vel fra biologisk Station; men derfor er det ikke sikkert, at det er rigtigt at gøre; dens Slutninger kunne jo være forhastede eller mindre vel overvejede.

Det næste Afsnit er Kapitel 3, som indeholder særlige Bestemmelser for Fiskeriet i de øvrige Fjorde. Til dette Afsnit har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Jeg skal kun med Hensyn til § 44, 2det Stykke, bemærke, at det er muligt, at dette Stykke burde omredigeres, for at det kunde faa en lidt klarere Affattelse. Jeg er nemlig personlig bekendt med, at der har været drevet store Misbrug med Tilvejebringelsen af de der omtalte Vedtægter. Det er nemlig gaaet saaledes til, at naar nogle Fiskere have ønsket at faa en Vedtægt tilvejebragt, har Fiskerikontrollen været ret virksom med at hjælpe dem dermed, men Resultatet er blevet, at de ikke have faaet Vedtægten lavet, som de vilde have den, og naar de saa ere komne til det Møde, der omhandles i Paragraffens 2det Stykke, og hvor de skulde stemme, saa var det ligegyldigt, om de stemte for eller imod, thi saa havde Udvalget fuldendt sit Arbejde, og Fiskerne betragtedes som raadgivende i Stedet for som lovgivende. Nu er det forandret her, idet det hedder, at Forslaget skal bortfalde, naar ikke Flertallet af de mødte Fiskere stemme for dets Vedtagelse, men det kan nok være, at det vilde være heldigt at tilføje, at der bør være Afstemning over Forslagets enkelte Dele, for at Vedtægten kan blive i fuld Overensstemmelse med den Fiskerbefolkning, for hvilken den skal gælde. I det næste Stykke